

да прѣмысля и всичко бѣше скърбно и печално. И между всичко бѣше и запираніето на сына му.

Тутакъ си поплеска рѣцѣ, споредъ старій обычай.

Единъ слуга ся прѣстави.

— Попытай облѣкла ли ся е господжата!

Слугата ся поклони въ знакъ на повиновение и побърза да извърши заповѣдтъ.

— Да ся опытамъ, пошунѣвъ въ себе си г. Хрисодактиль.

Слугата ся върнѣ и каза:

— Господжата е облѣчена. — Кажѣте ѣ че ми трѣба нѣщо.

Подиръ малко г-жа Хрисодактилица, облѣчена въ скъпѣ и пышнѣ кѣщнѣ дрехѣ, и подъ присторнѣ ужъ небрежность и простотѣ крыѣщецъ любоудливостъ и желаніе да ся гызди, влѣзе.

— Вы ли мя выкате? — Азъ вы повикахъ, господже!

— Имате да ми кажите нѣщо? — Има. — Важно ли е?

— Тѣй ми ся чини.

Г-жѣ Хрисодактилицѣ ѣмъ обзе едно неизяснимо беспокойствіе. Но подъ присторно равнодушіе простодушнѣ ужъ прикры беспокойствіето си.

— Слушамъ вы. — Господже, каза серіозно и понакълменъ г. Хрисодактиль. Дългы и мѣчителны дни съмъ прѣкаралъ отъ какъ сѣ запрѣли сына ни Исидора, но у васъ не съмъ забѣлѣжилъ нито облачецъ отъ загрыжване. Не щѣте ли да знайте нищичко и вы за сына си, господже, и да ся погрыжите за него като майка, както ся грыжѣ азъ като баща? — Да мя прощавате, господине. Вы знаете че отъ нѣкое врѣме на самъ поведеніето на дѣщеритѣ ни и особенно на Ериніѣмъ е станжло толкозъ чудновато и нехелито, щото непрѣстаннѣмъ ми сѣ тѣхъ прѣпирни и за тѣхъ мѣлвенія твърдѣ малко врѣме ми оставятъ да помыслѣ и за